

ПОЛЯ ЦОЛОВА СПЕЧЕЛИ ГОЛЯМАТА НАГРАДА В ПОЕТИЧНИЯ КОНКУРС НА ИК „МНОГОТОЧИЕ“

петък, 13 февруари 2026

Голямата награда в Петия международен поетичен конкурс „Защо пиша това писмо?“ бе присъдена на Поля Цолова. Отличието е единствено и се връчва независимо от възрастовите групи – признание, което за 2025 година отиде при авторката от Луковит за стихотворението ѝ „Няма такъв герой“.

Форумът се организира от ИК „Многоточие“, като темата на петото издание бе „Невидимите герои“. Тя насочи творците към жестовете на доброта и към онези хора, които оставят трайна следа в живота на другите, без да търсят признание и аплодисменти – реални личности, достойни да бъдат увековечени чрез силата на словото.

Интересът към конкурса беше рекорден – 375 стихотворения, изпратени от автори от различни краища на България, както и от Англия, Германия, Франция и САЩ. Съгласно регламента бе извършено класиране в две възрастови групи, но най-високото отличие в целия форум остава само едно – Голямата награда.

Като носител на приза Поля Цолова получи статуетка и грамота, безплатно издаване на авторска книга от издателство „Многоточие“, както и книги, които да подари на героя, вдъхновил стихотворението ѝ.

Успехът на Поля Цолова не е прецедент. Две години поред тя печели първо място във възрастовата

група над 18 години: през 2024 г. – със стихотворението „Посвещение“, а през 2023 г. – с творбата „(Ако) мога“. През март 2024 г. издаде и първата си стихосбирка, носеща името на отличеното произведение от предходната година.

НЯМА ТАКЪВ ГЕРОЙ

Дъждовните струни не свиреха нищо,
тиктакаше вяло дъждът.
Във малката стая димеше огнище,
със пепел чертаеше път.

Стоеше човекът - безпомощен, жаден,
какъв ти човек - просто скот.
Отдавна безличен, набързо продаден,
невидим за своя народ.

Не е вдъхновител, и няма финанси,
изкуство с ръце не твори.
Мечтите му често - наивни и празни,
не включват Луна и звезди.

Не търси известност - това не го радва,
щом други умират от глад.
Бездомното куче прибрал е отдавна,
делят си парчетата хляб.

Понякога група деца от квартала
го хулят, препъват го с крак.
Но той се усмихва - с ръка отмаляла,
бонбони раздава им пак.

Не е просветен, на театър не ходи,
не слуша Ван Гог и Шопен.
Надянал не вълча, а собствена кожа,
прекрачва фалшивия ден.

Със злоба безмерна светът го подритва,
цинично го сочи със пръст.
А той отминава, пречистил с молитва
душите ни, както Исус.

Това е човекът - отрицателен, забравен,
наричан бедняк или скот.
От Бог добрината си взел е назаем,
и връща я в своя живот...

Поля ЦОЛОВА

Снимки – Поля Цолова (личен архив)

